Ч. 84. Неділя 26 (13) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Голос Впреосьв. Митрополита.

Вчера у Велику Пятницю около 1 год. по укінченю церковних церемоній виголосив Впреосьв. Митрополит ґр. Шептицкий проповідь, котру розпочав від науки о гріху і потребі покаяня а відтак заговорив про убийство Намістника ґр. Потоцкого та сказав:

Треба каяти ся навіть за гріхи ближніх. А для чого? Перед очами стає нам мов би чорна мара память кровавого вчинку, злочину доконаного перед двома неділями в нашім місті. Чоловік, що лиш з імени християнин, допустив ся страшного убийства на найвисшім достойнику сьвітскої власти в нашім краю. В засліпленю, не даючим ся поняти, відважив ся допустити ся мерзкого убийства, відважив ся зневажити право Боже, зневажити заповідь Божу: Не убий! І полила ся кров невинного чоловіка, котрий ще в послідній хвили дав піднеслий примір християньского почуваня; і заплакала вдовиця і полили ся сльози дітий-сиріт...

Публичний злочин мусить бути публично осуджений, мусить викликати серед християн рішучий і енерґічний протест обуреня і омерзїня против такого зневаження сьвятости Божої заповіди.

На нас, Русинах, тяжить тим більший обовязок голосно і енерґічно напятнувати довершений злочин, бо той, котрий его допустив ся, гадав в своїм засліпленю, що в той спосіб прислугує ся народній справі.

Ради Бога! так не єсть. Злочином не служить ся народній справі. Злочин, довершений в імя патриотизму, єсть злочином не тілько супротив Бога, але й супротив власної суспільности, єсть злочином супротив вітчини.

Бо само зуставлене убийства зі сьвітлою і піднимаючою працею для народної справи вказує, що ту справу пятнує ся і валяє ся болотом.

Доси справа нашого народного відродженя не була замазана ні одною каплею крови, не заважила на вазі Божої справедливости, не витягнула ні одної сльози вдовиці і сиріт. А на тій вазі більша одна така сльоза, ніж полчища оружних.

Нині з роздертим серцем бачимо крoваве пятно на білій одежи любви Вітчини і кождий, хто єї любить, хто для народної справи хоче жити, для неї пожертвувати свою працю, своє житє, мусить то пятно стерти, або радше словами і ділом ствердити, що кров не сприскала білої одежи і що між народною справою а довершеним злочином не було і нема нічого спільного, що ті понятя можуть лучити ся лише в хоробливій уяві того, котрий допустив ся злочину.

Отже коли з обуренєм і омерзїнєм осуджуємо кроваве діло яко християни, то тим більше яко Русини мусимо піднести як найголоснійший протест против самої гадки, що можна сьвятій справі служити з закровавленими руками.

Ні, ні, ради Бога, ні! Народови служить ся любовію, працею і пожертвованєм, народови служить ся побожностию, честнотою, а з далека від тої праці нехай стоять ті, котрі єї спихають в пропасть крови і болота.

Протест обуреня і омерзїня з нашої сторони мусить бути тим сильнїйший, чим більше могли би ми бути виставлені на ту небезпечність, що колись з нашої молодежи злочин міг би видати ся геройством.

Ради Бога! Бачити злочин окружений сяєвом сьвятости, то гадка, котрої не стерпить ніякий християнин, ніякий культурний чоловік. Ради Бога, то був би біль, котрого ніхто з нас не стерпів би.

А та небезпечність в діяльности грозить. Грозить тому, бо на жаль в наших часах чим раз більше єсть людий, котрі в політиці хотять бути свобідні від християньскої етики

ДОБРЕ ДІЛО.

(З російского — Д. Айсмана).

З'явище стояло перед ним, непорушне і рішуче і Родіонови Павличеви стало сейчас ясним, що оно вже не уступить, що переведе свою волю. Зимний піт покрив костисте тіло старого і виступив великими як перли каплями на его вузкім лици і острокінчастій голові. Родіон Павлич хотів щось сказати, спитати дещо, хотів перехрестити ся, але страх сковав его уста так як і руки. Лежав тихо і непорушно, овинений грубим, ватованим покривалом, а его очи були обернені до тої прогалини між столом і касою, де стать Аґрафени Петровної, що була від двох тижднів похоронена, виступила з густої, студеної темряви.

— То сон... — мені то лиш снить ся — пробовав старий думати.

Але було надто очевидним, що то не був сон. І дрожанє, яке переходило по цілім его тілі та кінчило ся острими уколенями в кінцях пальців, доказувало ясно, що то не був сон і що та страшна річ дійстно діє ся.

Сорок два літ жив Родіон Павлич з Аґрафеною Петровною і він за той цілий час не лише ані разу не відчував страху перед нею, але противно наганяв все страху жінці.

Родіон Павлич був малого росту, слабосильний, сухий, з маленькими руками, запалою грудью і слабим, майже жіночим голосом; але він так себе держав, що многі бояли ся его, а більше як всі Аґрафена Петровна.

Та велика, груба, на вид така сильна женщина з великими, зрослими на чолі бровами, з численними бородавками на мясистім носі і лици, не сьміла навіть говорити в присутности мужа і все старала ся зійти ему з очий, щезнути. Він командував нею без слів, приказував їй лиш очима, підносячи і опускаючи повіки, або повертаючи очима і по рухах очий, по їх блеску, знала она вже, чи має вийти, чи лишити ся, чи вільно їй говорити, або чи має в половині слова перестати. Зовсім так, немов би з повік і очий Тризни виходили і порушали ся довгі, сильні нитки, невидимі для других, які стару женщину притягали або віддалювали, підносили єї з крісла і випихали за двері, або вкінци клали ся на єї устах і в одній хвили примушували єї до мовчаня.

Родіон Павлич ніколи не бив своєї жінки, ніколи не кричав на неї і не ганьбив, а однако була она так залякана і мала чувство тої трусливої уляглости та сліпого послуху, яке відчувають звичайно люди слабої волї лише перед строгими деспотами... То чувство обудило ся в нїй того дня, коли она як молода дівчина перший раз побачила свого будучого мужа, а відтак згасло аж по сорок двох літах, разом з послідним єї віддихом...

Аґрафена Петровна не визначала ся великою бистроумностию, не вглядала в діла свого чоловіка, однако знала дуже добре, ліпше як хто небудь в місті, що Родіон Павлич збогачує ся в нечистий спосіб, що богато его рублів облиті сльозами а навіть людскою кровію. Бідна женщина тяжко внаслідок того терпіла, але сказати хочби слівце о тих муках своему чоловікови — не сьміла; она лиш тим низше покланяла ся перед сьвятими образами, тим острійше постила і щирійшо молила ся... Коли два літа перед єї смертию Родіон Павлич за підкуплене сьвідків в одній спадковій справі прийшов перед суд, плакала Аґрафена Петровна довго сама в своїй комнаті і просила в молитві Матер Божу, аби она додала їй сили поговорити отверто з своїм чоловіком. Она хотіла говорити о души, о совісти, о сьвятих і страшнім суді... Зібрала цілу свою відвагу і по дводневнім пості увійшла до комнати старого... Але на порозї спіткнула ся, задержала ся, отворила уста — і задеревіла. Тризна підніс очи — в них щось заясніло, він відгадав, чого она хотіла. Не розгнївав ся, не змішав ся, не здивував ся. Можна було навіть думати, що він дожидав приходу жени. Він поглянув на неї зимно, безпристрастно, мовчки... І якась сила, що вийшла з очий Родіона Павлича, пересунула ся поволи через цілу комнату, спочила мовчки і мягко на плечах жени, обернула єї і легко вивела за двері... І від того дня прилучило ся до чувства боязкої уляглости, яке було в души Аґрафени Петровни, ще друге чувство — дивна мішанина обуреня, якогось милосердия і пригноблюючої безнадїйної розпуки.

І з тим видом милосердия і розпуки на лици стояла тепер дивно похоронена Аґрафена Петровна в комнаті свого мужа в прогалині між столом і зелізною касою.

не памятаючи, що від відкинення християньскої етики до відкинення всякої етики лише один крок, крок над пропастию.

Небезпечність грозить і тому, що нечисленні суть ті, котрі сьміло і отверто уміють станути в обороні Божого права і сьвятої віри.

Люди боять ся осуджувати зло там, де оно покаже ся, зі страху, аби осуджуючи зло, не виставити ся на закид браку патриотизму, так немов би колинебудь якенебудь зло могло служити чистій і сьвятій справі, так немов би не було именно першим і найважнійшим обовязком горожанина голосно пятнувати всяке зло, хочби лиш длятого, що шкодить народній справі.

Небезпечність грозить і тому, що загальна опінія противної нам праси, звалюючи на цілий нарід відвічальність за злочин одного, стає ся для наших покусою до боронення і сочуваня зі злочином.

Ми бачили, як жажда мести обертала ся в сліпих проявах самоволї против тих, котрі як найдальше стояли від всілякого можливого підозріня, що боронять злочину.

Небезпечність грозить, бо вплив противної нам опінії міг би пхнути органи власти до несправедливих мір, котрі як кожда несправедливість потягали би за собою чим раз більші замотаня і так вже тяжкого положеня.

У всїх болях і трудностях хвилї прибігайте тут до Христа і при гробі нашого Спасителя просім о поміч Божої Єго ласки і поручаючи Єго любві і Єго милосердию всї наші справи, віддаймо в Єго руки керму човна, що серед бурливих хвиль житя поведе нас в лїпшу будучність, зложім при Єго пресьвятім гробі торжественний обіт, що Єго сьвяте Євангелиє і Єго сьвяті закони не перестануть бути для нас провідним сьвітлом в житю нашім приватнім, в житю родиннім, суспільнім і народнім. А Ти, Христе Спасителю, прийми і благослови тих, що при Твоїм гробі хотять зачерпнути сьвітла любови і надії.

Новинки.

Львів, дня 25-го цьвітня 1908

— **Всїм нашим Вп. передплатникам** і читателям засилаємо з надходячими сьвятами Сьвітлого Воскресения Христового щире желаниє: Веселих сьвят! Христос воскрес!

— **Іменованя.** Президия краев. Дирекциї скарбу у Львові іменувала комісаріз сторожі скарбової І кл.: Кар. Пітроффа, Бол. Вайса, Вит. Кольксвича і Стеф. Жичиньского старшими комісарями сторожі скарбової II кл. в IX кл. ранги; комісарів сторожі скарбової II кл.: Йос. Бржозу, Ант. Любинецкого, Волод. Шугарта, Фел. Цьвіклїньского і Йос. Зюлковского комісарями сторожі скарб. І кл. в X кл. ранги, а респіцинтів сторожі скарбової: Мих. Кобяка, Леоп. Скленаржа, Йос. Павлика, Вік. Лїсовского і Ал. Ричного комісарями сторожі скарбової II кл. в XI кл. ранги.

— **З зелїзниці.** В цїли оживленя руху особового на ц. к. австр. зелїзницях держ. видавати ся буде, почавши від 1 мая до кінця вересня с. р. на стациях Хирів, Дрогобич, Лавочне, Львів, Лупків, Нове Загірє, Перемишль, Стрий, Тернопіль і бюро міске ц. к. зелїзниць державних у Львові, пасаж Гавсмана) подібно як попередних лїт зниже ні сезонові білети абонаментові, важні на шляхах ц. к. зелїзниць державних з виїмкою головних шляхів Підволочиска - Краків і Львів-Іцкани та зелїзниць льокальних. Згадані білети уложені суть в ґрупи, поділені на поодинокі сіти зелїзничі з важностию 15 або 30-дневою.

Білети абонаментові на сезон від 1 мая до 30 вересня видає ся по слїдуючих цїнах: з важностию на 15 днів коштує 1 кл. 66 К, 2 кл. 46 К а 3 26 К. З важностию 30 дневою коштує 1 кл. 98 К, 2 66 К, а 3 40 К.

Близші поясненя подають афіши, замішені в вестибулях стацийних.

— **Репертуар руского народного театру в Тернополи.** Саля „Міщаньского Брацтва". Початок о год. 7·30 вечером. Білети продає раньше „Народна Торговля".

Недїля, 26 с. м., „Ой не ходи Грицю", народна драма зі співами і танцями М. Старицького.

Понедїлок, 27 с. м. „Чорноморці", народна оперета в 3 дїях М. Лисенка.

Вівторок, 28 с. м., новість на рускій сцені, „Жидівка", опера в 5 дїях Галевія.

Середа, 29 с. м., послїдне представлене, другий раз „Жидівка", опера Галевія.

Опісля театр переїздить до Черновець, де давати ме вистави в міскім театрі.

— **Новий уряд почтовий** входить з днем 1 мая в житє в Іванівці, теребовельского повіта, з назвою Іванівка коло Теребовлї. До округа доручень сего уряду будуть належати: громада і обшар двірский Іванівка з присілками Горичівка і Викторівка та громада і обшар двірский Глещава з присїлком Стадниця.

— **Бранка.** В окрузї 10 корпусу в Перемишли буде відбувати ся бранка в днях 29 і 30 цьвітня в слїдуючих місцевостях: в Миколаєві (пов. Жидачів), Підбужи і Раві. — В окрузї 11 корпуса у Львові буде відбувати ся бранка в днях 29 і 30 цьвітня в місцевостях: Скалат, Печеніжин, Коломия, Львів, Мости великі, Глиняни, Бережани Галич, Городенка, Золочів, Камінка, Чортків і Бучач. — Дальша бранка буде відбувати ся в місяцях маю і червни.

— **Нещасливі пригоди.** При будові дому при ул. Ленартовича ч. 10 лучила ся вчера перед полуднем така пригода. В хвили, коли майстер бетонярский Коковский і єго помічник Павук стояли на руштованю заняті роботою, заломили ся під ними дошки і они впали з висоти 6 метрів на землю. Коковский набив собі дві більші рани на голові, а Павук дістав потрясеня мозку. Обох відставлено до шпиталю. — З Ярослава доносять: 19-лїтна Параска Волошинівна, донька селянина з Сосниці прала оногди біля над берегом Сяну. Нараз усунула ся під нею дошка і она впала в глубоку воду і утопила ся. Тіла єї й доси не віднайдено.— В місцевости Камна на Буковині спекла ся живцем мала дитина, 3-лїтний синок селянина Івана Носея. Жінка Носея вийшовши на хвильку лишила дитину саму в хатї. Дитина отворила дверці від печи, в котрій горіло і мабуть зачала бавити ся огнем, бо одежина на нїй займила ся і заким мати надбігла, она на смерть попекла ся.

— **Іспити зрілости в семинариях учительских** відбудуть ся: У Львові в женьскій семинариї для приватисток 11 мая, для абітуриенток 25 мая; в мужескій семинариї для приватистів 9 червня, для абітуриентів 24 червня; в Самборі для приватистів і приватисток 18 мая, для абітуриентів 19 червня; в Сокали 9 червня; в Станиславові для абітуриентів 11 мая, для приватисток 23 мая, для приватистів 22 червня; в Перемишли для абітуриенток 32 червня, для приватисток 21 мая; в Тернополи для абітуриентів 3 червня, для приватисток 22 червня, для приватистів 29 мая; в Заліщиках для абітуриентів 18 мая, для приватистів і приватисток 5 червня.

— **Дрібні вісти.** Від 15. липня с. р. буде їздити між Черніцями а Віднем новий поспішний поїзд. — На ул. Цловій, при виході на Пекарску знайдено золоту бранзлетку вартости 100 кор. і зложено в поліциї. — В Петербурзі помер российский ґенерал Лїневич, знаний з часів российско-японьскої війни, котрий по поразці головного команданта российскої армії Куропаткіна, обняв був головну команду над манджурскою армією. — Управитель староства в Сокали, п. Калїневич оповіщує о „Gaz. lwow.", що всї вісти, мов би в Сокали були якісь розрухи і мов би єго побито а навіть убито, суть зовсім безосновні. — На шкоду Йосифа Фляма, властителя складу машин, при ул. Городецкій ч. 39 вкрадено оногди два футра і кілька одягів, загальної вартости 1.500 кор.

— То не може бути... сон... Якесь шалене дитиньство — хотів вмовити в себе Родіон Павлич. Але страх, який єго обняв, був так сильний, що з дрожачих уст добували ся лиш невиразні, приглушені зойки. А коли зойки притихли, почув ся в сїрій темряві комнати якись різкий шелест і Родіонови Павловичеви видало ся, немов би з того шелесту добували ся якісь слова.

— Що?.. Що треба? — крикнув старий.

Шелест повторив ся, став голоснїйший і як хоркіт умираючого донесло ся з вузкої про галини між столом а касою, де з'явище стояло:

— Добре діло... треба, аби ти зробив добре діло...

Мов студена филя ударила старого чоловіка, она розлила ся по єго мозку і задержала ся там, перемінена в лід...

Темрява в комнаті ставала прозрачнїйшою. Показували ся вже начерки обстави і краски річий, які доси були зовсім сїрі, почали поволи виступати. Від брудного поля тапет відбили ся загнені ноги зелїзної умивальниці, а побіч два віденьскі плетені крісла, одно з дірою в сидженю, так що тростинові нитки відставали від него як рибяче остє. Дальше заясніли холодно білі двері, а за ними в однім ряді зі столом стояла на високих, простих ногах велика, зелїзна каса, чорна, з мосяжними клямками.

Пробуджуючись, любив Родіон Павлич лежати ще якийсь час в ліжку і глядїти на сильну і вірну свою приятельку, де охоронені тяжкими, зелїзними стїнами лежали плоди єго довголїтної працї. Коли глядів на тяжкі двері каси, на єї блискучі клямки, почував себе розумним, могучим і независимим, а єго серце було повне гордости і якоїсь местної, злобної радости на гадки, що на цілім сьвіті лише він один знав, як ті клямки отвирають ся. І він любив ті блискучі клямки чувством нїжности і сердечности, а для дверий каси мав глубоку вдячність. Каса була єго приятелькою, доброю, вірною, цїлком відданою єму приятелькою, она була єго одушевленем, єго опорою — одинокою, але за те такою, що инших вже не було треба. Коли був в добрім настрою, усьміхав ся до неї хитро і з любовию, кивав до неї, а каса відповідала єму подібно і усьміхала ся також хитро і многозначучо. Лучило ся, що він підходив до своєї приятельки, клепав єї по раменах і починав з великої радостию тихо приспівувати. Каса бувала тодї поважною і рівнодушною; але нераз ставала ще строжшою і неприступною і тою своєю холодностию і твердостию приводила старого до сьвідомости та спонукувала єго до звичайного у него роздумуваня і пильної діяльности..

Коли Тризна сего рана прийшов до себе, усїв на ліжко, але не подивив ся на свою касу, лиш глянув на бік крізь широке вікно. День розпочав ся зле, на дворі було сїро і вогко Темні хмари збили ся над кришами домів, зчіпляли ся разом, розтягали ся, лучили ся, відтак ділили ся, аби знов сполучитись — і всьо то діяло ся з пригнїтаючою, грізною мовчаливостю. Здавало ся, немов би чорне небо готовало ся до якогось потайного і страшного діла, до строгого, немилосердного суду. Ненавистні небу люди на земли розгнївили і огірчили єго своїми неправедними ділами і тепер готовить оно чоловікови кару і покуту і посилає то войско тяжких хмар, аби єго роз давити, знищити...

Годинник вибив сему. На годину осьму замовив начальник пристани Тризну на роз мову. Треба було порозуміти ся і умовити ся що до будівляного материялу, який мав доставити Родіон Павлич, аби не відбирав єго Кошкин, що був неприступний підкупству, лише Николай Іванович. Але Тризна, хоч не забув на ті сходини, сидів непорушно на ліжку і глядів заєдно мутними очима крізь вікно на грізне небо.

— Добре діло — воркнув хрипким голосом... отвираючи з трудом уста. — Аґрафена Петровна жадає доброго діла... Але якого?... І длячого?...

(Дальше буде).

Всячина
для науки і забави.

— 247 ліків на гостець. Наш приятель Антін Д. помер — на гостець або ревматизм. Так бодай всї говорили, але ми не вірили, аж прочитали в его записнику. Се цікава і поучаюча істория і тому хочемо еї тут розповісти так, як він еї списав.

Нинї вчув я вже другий раз якийсь страшенний біль. Мама каже, щоби я зажив аспірини. Я так зробив і менї трохи полекшало. Перед тим була моя тета і виговорювала дуже на заживаня ліків. Казала, що лїпше, щоби я намастив на вату баранячого лою і приложив до ноги. Я так зробив і менї трохи лекше...

Нинї був знову більший біль. Один знакомий, що хорував довгі лїта на ревматизм, порадив менї, щоби я зажив розпущеного салїцилю. Я собі купив і так зробив, але менї зачало страшенно в ушах шуміти; видко, що я за богато зажив.

Моя тета каже, що коли лїй не поміг, то щоби я спробовав трачина. З великим трудом роздобув ся собі того трачиня, нагрів та зробив оклад. Але в ночи оклад розвязав ся, трачине розсипало ся по цїлій постели а я цїлу ніч не мав спокою.

На другий день прийшов до мене добрий знакомий і я розповів єму мої муки. Він усьміхнув ся і сказав рішучо: Нема нїчо лїпшого як оклади з леду! — Єго рішучість заімпонувала менї і я зробив собі оклади з леду та перестудив ся. Болї збільшили ся: рвало і коло-ло у всіх суставах. Аж другий сказав менї, що оклади з леду то найбільша глупота. Найлїпше робити горячі оклади, так горячі як лиш можна видержати. Я послухав єго ради і менї трохи полекшало.

Здає ся, що я подужаю... Видко, що таки то правда, що горячі оклади помагають...

То лиш так здавало ся. Я можу трохи ходити, але нога все-таки болить.

Нинї купував я собі перший раз знову папіроси. Трафікант порадив менї притім лік, котрий певно помагає. Вже не знаю, як він називає ся, але в тїй назві були разом слова „гекса“, „ментоль“ і „тетрадім“. За той лік заплатив я 8 корон і заживав що дві години ложочку від кави.

Здаєсь, що по тім лїку мусїв я довго спати. Мене збудив вуйко, що прийшов звідати ся, як я ся маю. Він сїв собі коло мене на постіль і случайно побачив фляшинку з ліком. Як не вхопить еї, як не кине нею, що она аж на дрібнї кусні розлетіла ся. — Хто таке вигадав пити — каже він — таже ти вдурієш від того. Найлїпше зварити ромен і горячий прикладати. Розумієш? Нїчо иншого? — Я послухав доброї ради, але то не богато помогло.

Менї ставало з кождим днем гірше. Чи розповідати вам дальше, що менї радили добрі і злі люди? Годї все розповісти, бо того за богато. Я зі страху і розпуки робив все, що менї лиш хто порадив. Якийсь далекий свояк порадив менї напхати в ніс і уши вати а ліву ногу держати під водопроводом. Я і то робив через дві години, аж наша служниця побачила та побігла до сусїдів і сказала, що я здурів. Я пробовав 34 патентованих американьских ліків — від одного менї трохи очи не вилїзли і я через два днї ходив як здурілий. О скілько у мене записано, то я видав на ліки 854 кор. і 34 сот. Я ходив босо по снїгу, пік ся на сонци при 30 степенях тепла в тїни, не їв мяса цілими тижднями а відтак через два тиждні по чотири фунти на день, пив всїлякі води, аж з мене остали ся лиш шкіра і кости.

Остаточно дійшло до того, що я їв сїно, замість, як менї раджено, прикладати его до ноги, а прикладав салату замість еї їсти. Я пив пен-ексепелер, а натирав ся малиновим соком. Мимо того з кождим днем ставало менї щораз гірше, хоч менї з кождим днем дораджувано щораз більше лїків. Всего на всего ужив я 247 лїків. Коли я одного рана випив камфоровий спіритус і оливу замість цитринової лїмонади, а лїмонадою масував ся, постановив я ужити послїдного средства: зі всїх лїків, які я мав дома, взяв я по дві каплї, змішав то все разом і випив. Або поможе або згину. Не ревматизм мене до того спонукав, але добрі люди і приятелї зі своїми ліками. Я не гнївав ся на них, але раджу кождому поспитати ради лїкаря або бодай старати ся докладно пізнати, яка то хороба і як розумно радити собі від неї.

Ми від себе додамо, що напишемо о тім иншим разом, на сім місци.

— Дивний рахунок. Кажуть, що числа говорять правду. Прочитайтеж собі слїдуючий рахунок і скажіть, чия правда.

Один господар вислав одного дня дві наймички з курми на торг до міста. Кождій з них дав по 30 курий і казав продати, о скілько можна, як найлїпше. Щоби же господар опісля на них не гнївав ся, змовили ся обі наймички зложити уторговані гроші разом і подїлити ся ними по половинї. Як змовили ся, так і зробили. Одна наймичка продавала свої кури по 5 корон за дві штуки, отже за 30 курий вторгувала 15 разів по 5 кор. або 75 кор. Друга наймичка могла продати свої кури лиш по 5 кор. за три штуки, отже вторгувала 10 разів по 5 кор. або 50 кор. Обі разом вторгували 75 + 50 кор. або 125 кор. Але що они не уміли добре рахувати, то пішли до купця, щоби той перерахував ще раз а купець рахував так: Одну часть курий продано по 5 кор. за дві штуки а другу часть по 5 кор. за три штуки, отже продавано разом 5 курий за 10 корон; всїх курий було 60, отже 60 подїлені на 5 дають 12, а дванайцять разів по 10 дає 120 кор. Отже хто порахував добре, чи наймички, з котрих одна мала 75 а друга 50 кор. або разом 125 кор., чи купець, котрий також добре вирахував 120 кор.? Де похибка?

— З касарнянного подвіря.

Капраль, муштруючи рекрутів, казав їм станути в ряд, а відтак закомандував:

„Права нога до гори!“

Споглядаючи відтак по ряді побачив дві ноги піднесені побіч себе (один вояк підніс ліву ногу замість правої). Розлючений крикнув:

Котрий то там дурак підніс обі ноги до гори!

Телеграми.

Відень 25 цьвітня. „W. Ztg.“ оголошує цісарску санкцию закона о контингентї рекрута.

Відень 25 цьвітня. Президент міністрів бар. Бек вернув тут вчера з Реки.

Відень 25 цьвітня. Вість мов би то в рускім клюбі настав роздор і мов би дотеперішна президия мала уступити, єсть неправдива. Клюб руский збирає ся дня 29 с. м. у Відни на нараду над положенєм політичним і в справі особи намістника.

Відень 25 цьвітня. Донесенє деяких ґазет, мов би міністерство справедливости поручило прокураториї виступити против судиїв I. інстанциї в справі дра Трильовского, єсть безосновне. Міністерство поручило лиш розслїдити, длячого сьвідків покликаних дром Трильовским на оправданє розписання нової розправи, не переслухано. Справа переслуханя тих сьвідків єсть предметом поступованя судового.

Петербург 25 цьвітня. В Калузї стоять під водою соборна церков, поліция і будинки войскові. Зелїзниця межи кількома містами калуґеної ґубернії перервана. В Москві залила вода бульвар Кремля і електровню. В декотрих частях міста вода досягає до другого поверха. В Бряньску стоїть звиш 500 домів під водою.

Петербург 25 цьвітня. Оногди підписано угоду, що до Балтийского моря межи Німеччиною, Данією, Швециєю і Росиєю, котрою ті держави обовязують ся удержувати на згаданім мори і на будуче дотеперішний стан.

Ню-Йорк 25 цьвітня. В західних і полудневих сторонах Сполучених держав лютили ся страшні бурі та наробили величезної шкоди. Кілька поменших місцевостий зовсім знищило. Згинуло 10 людий; нїхто не зранений. В Рочленд внаслїдок торнади згинуло 4 особи а 100 єсть зранених.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 21 цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·10	до	11·30
Жито	9·80	до	10·—
Овес	6·10	до	6·30
Ячмінь пашний	6·70	до	7·—
Ячмінь броварний	7·40	до	7·80
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·20	до	6·40
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	32·—	до	36·—

Подяка.

Високоповажаному Пану докторови, Юліянови Лїнкнерови в Стрию складаю сим сердечну подяку за вилїченє моеї жени Людвики з тяжкої хороби запаленя і ревматизму. За его доброту і печаливу опіку складаю з цїлої глубини души мою подяку.

Юліян Сойка,
властитель реальности.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).